

ΣΟΝΕΤΤΑ

ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ

Γλεντᾶμε στὶς ἀλλῆς κ' εἴμαστε χίλιοι
μνηστῆρες κ' ἡ βοὴ μας ὅλο φτάνει
στὰ δώματά της ποὺ βουβὰ τὰ κάνει
ὁ πόνος ποὺ ἔχουν τὰ σφιχτά της χεῖλη.
Ὅλημερίς ὑφαίνει καὶ τὸ δεῖλι
ὅ,τι ἔπλεξε στὸν ἀργαλειὸ ξεκάνει.
Ἄχνογελοῦν στὴ δολερὴ πλεχτάνη
οἱ μαῦροι λογισμοὶ της οἱ ἀνήλιοι.
Μὰ ὁ πόθος μας ἐμᾶς κισσοῦ στεφάνι
τὰ μέτωπα μας ζώνει καὶ σὰν ἥλιοι
ἀστράφομε κι' ὁ νοῦς μας δὲν τὸ βάνει
πὼς ὁ κισσὸς θὲ νὰ γενεῖ ἀσφοδεῖλι.
Ὁ Ξένος ὅπου νᾶναι στὸ λιμάνι
ἀράζει· χαρωπὰ ἀλυχτᾶν οἱ σκύλοι.

ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

Ἄς εἶναι τῶνειρο σου σὰ μανία
 πὸν σὲ κεντᾶ μπροστὰ πρὸς ὅ,τι νέο.
 Μὴ στέργεις εὐκόλες χαρές, σπανία
 τὴν ἡδονὴ νὰ θές. Τὸν πόθο ἀκμαῖο
 κράτα. Πύργους χρυσοὺς σιτὴν Ἰσπανία
 χτίζε. Κι' ἂν κάποτε μὲ τὸ γενναῖο
 μοιάσεις καὶ κωμικὸν Ἰππότη, ἠγία
 στὴ χίμαιρα μὴ βάλεις. Τὸ χυδαῖο
 τὸ Σάντζο μὴν ἀκοῦς. Τὴν εὐκαιρία
 νὰ πιστευτεῖς στὸ κάθε ψέμα δράξε·
 στὰ μάταια μόνο τῆς ψυχῆς σου ψάξε
 νὰ τᾶβρεις τὰ φτερά. Ἡ Γλυκερία
 μιὰ πριγκιπέσσα νᾶναι μέσ' στὸ νοῦ σου
 κι' ἄς ὑφαίνει τὰ βρόγια τοῦ χαμοῦ σου.

ΕΤΑΙΡΑ

Περνᾶ στὴν ἀγορὰ τὸ караβάνι
 τῆς συνοδείας τῆς εὐθυμῆς κι' οἱ δοῦλοι
 πὸν τοὺς κρατᾶ σκυφτοὺς τὸ μεροδοῦλι,
 ξεχνοῦν μὲ μιᾶς τὸ μόχτο· συντριβάνι
 ὁ πόθος τους φουντώνει· μύριους βάνει
 ὁ νοῦς τους λογισμοὺς κι' ὡς τὸ μεδοῦλι
 ἢ δίψα τους ἀνάβει. Τὸ πεδοῦλι
 ν' ἀγγίζαν τοῦ ποδιοῦ της! Σὰ λιβάνι
 λατρείας ἢ ψυχὴ τους! . . . Κι' αὐτὴ κάνει
 σημάδι νὰ τῆς φέρουν ὁμορφούλη
 ἓνα σγουρὸ παιδί. Ἀναθιβάνει
 παληῆς ἀγάπες καὶ γελᾶ. «Οἱ μοῦλοι
 οἱ δικοί μου πῶς μεγαλώσαν οὔλοι!»
 Κι' ἄπ' τὰ μαλλιά της τοῦ πετᾶ ἄνα γιούλι.

ΣΕΙΡΗΝΕΣ

Ὁ Βασιληᾶς διατάζει: «ὅταν ἡ πρῶρα
 τοῦ καρβιοῦ γλυστράει πρὸς τῶν σειρήνων
 τὰ σκοτεινὰ νερὰ καὶ φτάσει ἡ ὥρα
 τὸ θεῖον ἄσμα ν' ἀκουστεῖ καὶ κρίνων
 εὐωδίες μᾶς στείλει ἢ σουροθώρα
 αὔρα, δέστε με φίλοι καὶ τῶν θρήνων
 ἅς ἀκουστοῦν μου οἱ στεναγμοὶ στὴ χώρα
 τοῦ χαμοῦ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ὀδύνων».
 Κι' ἐγὼ ταξιδευτῆς τῶν ἀδυνάτων
 θανάσιμες κυτάζω μες στὰ θάμψη
 σειρήνες νὰ μοῦ γενεύουν· καὶ ὦ νᾶτον
 τὸν κόσμον τῶν πικρόγελων θανάτων.
 Μὰ πάω· τὴν καρδιά μου παῖτεύουν
 τὰ μάγια τῶν φαρμακερῶν ἁσμάτων.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Λουσιμένο τὸ κορμί μου καὶ μὲ μῦρα
 χιλιάκριβα γλυκὰ περιχυμένο
 ἐκίνησα νάρθη. Μ' ἄλλοι κλεισμένο
 τὸ σπιτικό σου τῶβρικα καὶ πῆρα
 τὸ γνρισμὸ ξανά. Νὰ περιμένω
 ἀπόστασα. Ποιὸς ξέρει, μάνρη μοῖρα
 ἀξόδευτη τοῦ πόθου τὴν πλημμύρα
 σκληρότατα τῶχει γιὰ μὲ γραμμένο
 στὰ στήθια νὰ κρατῶ. Μὰ δὲ μὲ λυώνει
 τῆς ἀπονιαῆς σου, μάθε, τὸ μαράζι.
 τῆς νιότης μου τὰ ρόδα μαραγκιάζει
 ὁ φόβος τοῦ καιροῦ π' ὄλο σιμώνει.
 Νοιώθω φαρμακερὸ νὰ περιζώνει
 τὴ μέση μου τῶν γερατειῶν τ' ἀγιάζει.

ΜΟΝΑΧΟΣ

Στοῦ σκοτεινοῦ κελλιοῦ τὴν καταφρόνια
 τῆς ἁμαρτίας νὰ πνίξει τὸ μεθύσι
 ὁ μοναχὸς δὲ θέλει· καὶ τὰ χρόνια
 περνοῦν κι' ἀπάνω του μελίτσι
 οἱ ἐπιθυμιᾶς βοοῦν. Τὰ χελιδόνια
 τὶς ἀνοιξες μηγοῦν. Δροσάτη βρύση
 γυναίκα; γέλοιο μοιάζει. Τὰ λογόνια
 τῆς ἀγαπητικιάς τὸ κυπαρίσσι
 σὰν σειέται τοῦ θυμίζει, κ' εἶν' ἀφιόνια
 γλυκὰ τὰ ὄραματα του. Δὲ θὰ λύσει
 τὰ κακὰ μάγια πὺ στὰ καταχθόνια
 τότε βυθᾶνε τοῦ Ἄδη. Μὲς στὴ χτίση
 γλυκότερ' ἄλλα δὲ λαλοῦν ἀηδόνια
 κ' εἶν' ἢ παράδεισος τὸ ἔρημοκλήσι.

ΚΟΛΟΜΒΟΣ

Σηκῶσαν τὰ πανιά καὶ γιὰ τὶς χῶρες
 τὶς ἄγνωρες κινήσανε νὰ πᾶνε.
 Οἱ δυνατὲς γαλέρες μὲς στὶς μπόρες
 δελφίνια, κι' ὅλο οἱ ναῦτες τραγουδᾶνε.
 Μ' ἀτέλειωτες τοῦ πηγαίμου ἔναι οἱ ὄρες.
 —Μὴν ἔχασες τὸ δρόμο Καπετᾶνε ;
 ποῦ εἶν' οἱ ἀκρογιαλιᾶς οἱ μυροφόρες
 καὶ ποῦ τὰ πλούτη πὺ μᾶς καρτερᾶνε ;
 Μᾶς γέλασες ! — Ἐκεῖνος στὸ τιμόνι
 κι' οὔτε γροικᾶ τοὺς ναῖτες πὺ ἀνάβει
 ἢ λύσσα τοῦ θυμοῦ. Γλυκὸ ἔναι ἀφιόνι
 τὸ μέγα τῶναιρό του. Στὸ καρᾶβι
 πότε θαρθεῖ νὰ κάτσει τὸ γλαρόνι,
 νὰ πεῖ : «Κοντὰ ἔναι τῆς στεριάς οἱ κάβροι !»